

Etapák, destination unknown

De etapperace door de Tsjechische Bohemen is nog maar vier keer georganiseerd, en nu al legendarisch. Door mijn deelname aan vorige edities werd ik uitgenodigd voor deze offroadversie. Tot mijn grote verbazing. Want na het zien van het promotiefilmpje weet ik mij niet meteen te identificeren met kruipend een berg opgaan, rondvliegende graspollen, takken en grind. Zeker niet als ik zie dat er een rivier doorwaad moet worden. Toch overheerst de blijdschap na de uitnodiging, ik vind mezelf redelijk getraind, ik ga ervoor! De bedoeling is dat ik in een team aan de start verschijn, een Nederlands team. Of zoals Roger Hulsebos en ik onszelf noemen: Team the Kicking Dutchmen. We gaan vol verwachting op naar de Etapák. Waar we naartoe gaan, weten we niet. Het is een reis naar een onbekende bestemming. De navigatie zal ons leiden door wonderschoon landschap. De enige zekerheid die we hebben is een step en gezond verstand.

Op donderdag arriveer ik met Roger Hulsebos in een eenvoudig Tsjechisch hotel vol bruintinten. De hartelijke ontvangst gaat gepaard met een glas frisse Kofola, we zijn er! Samen nemen we in het geniep de tijd om de route van de proloog te verkennen. We verbazen ons over de steile route vol boomwortels,

drassige zandgronden en keien zo groot als voetballen. Na 5 km en 150 hoogtemeters denken we iets van een indruk te hebben. Het is supergemakkelijk om te verdwalen, te vallen, en jezelf tegen te komen. Dit belooft wat voor de komende dagen! Vlak voor de schemering strijden we om de halve minuut tegen veertig deelnemers.

Op volgorde van binnenkomst van de proloog starten wij op vrijdag gezamenlijk bij het hotel waar ik met vier man op een kamer lag. Ik merk dat iedereen bruist en trappelt. Vol energie stappen we in een peloton over graspollen, zand, heuvels en onverharde ondergrond, van paden kan je niet spreken. Er is continu iemand voor mij of juist achter mij en pas halverwege ontwaar ik een soort kopgroepsituatie, waar ook ik in zit. Door een onhandige manoeuvre val ik met 30 km per uur in het grind, mijn rechterelleboog heeft het er nog over. We stappen en klauteren in totaal 60 km door onherbergzaam bosbouwgebied vol trekkersporen, boomschors, boomstronken, boomtakken en complete bomen die op heuphoogte liggen zo ver het oog reikt. Later blijkt dat al die bomen net waren gekapt of omgevallen door de storm van die week. Direct na de kopgroep kom ik als vierde binnen op de finishlocatie naast een grote maar primitieve blokhut tussen wederom bosschages en bomen. Na een douche en drie uur slapen wandel ik de blokhut uit waar ik nog een paar deelnemers zie finishen, ik klap en geef schouderklopjes, gesprokkeld hout in het kielzog. Hier gaan wij ons vanavond warmen, zittend op stenen en boomstammen.

Het koningsnummer is op zaterdag en staat in het teken van de kleine en de grote 'Blanik'-berg. We starten al vroeg in de ochtend op verschillende tijden, de late finishers van gisteren kunnen een uur eerder starten als ze willen. Ik ben blij dat ik kan volgen in de kopgroep vol bekende Tsjechische stephelden. Na 70 km afzien moeten we de 'kleine Blanik' op waar we werkelijk een prachtig uitzicht krijgen op de 'grote Blanik' die visueel te doen is, maar praktisch zo tegenvalt dat ik in het uur dat ik 'm beklim twaalf grenzen overga en mijn oren sluit voor het geschreeuw van mijn rechter elleboog om mezelf te blijven motiveren om die 17% te trotseren over kiezels en keien. Hier ben ik voor gewaarschuwd toen ik het promotiefilmpje zag, ook ik ga kruipend naar boven met de step achter me aan als trekkar. De illusie over een verlossende

afdeling verdampt bij het zicht op dezelfde kiezels, stenen en rotsen op de helling naar beneden. Als ik eindelijk beneden ben met de step aan de hand spring ik weer op het plankje en begin aan de laatste drie km tot aan de finish. Dan kom ik een Jeep tegen waar ik sociaal voor uitwijk. De regen heeft het zandpad veranderd in een ideaal bad voor varkens en zwijnen en het zou jammer zijn dat deze Jeep vast kwam te zitten. Even vraag ik me af: wat doet die auto hier? Hoewel ik mezelf ook had kunnen afvragen: wat doe ik hier?! Maar ik ruik de stal (en de douche en het bed en het kampvuur).

Op zondag step ik 55 km, en met een beetje geluk na wat ervaring met de navigatie houd ik me daar ook aan, en tel ik er niet zoals bij vorige Etapáks tien km bij op. Na eindeloos veel grasland

stuit ik op een hek, mijn gevoel zegt rechts- of linksaf te gaan, maar de navigatie geeft aan dat we rechtdoor moeten gaan. Een kleine tekening van een schaap op het hek had moeten verraden dat we de komende kilometers over graspollen en schapenstront zouden stappen tussen honderden verbaasde schapen. 15 km voor de finish doemt de rivier op, er is geen brug of boot te bekennen, wel een soort vistrapwaterval. Als non-waterrat - ik kan niet goed zwemmen, schaatsen of skiën - wordt de oversteek mijn grootste uitdaging. Water is één groot raadsel voor mij en ik zie dan ook geen verhaal in deze kolkende rivier. Ik lees haar lijnen niet, laat staan haar plot. De fotograaf staat tot zijn dijbenen in het water en terwijl hij mijn broekspijpjes op lieshoogte vastlegt vraag ik me af waarom hij mij niet helpt veilig over te steken. Al gauw kom ik voorbij mijn liezen in het water, de step rust op mijn schouder. Onderaan bij mijn enkels voel ik de stroming zo sterk worden dat ik door de knieën moet om mijn evenwicht te herpakken, mijn middel raakt het water en een split second later mijn schouders ook. Niets is meer droog, behalve mijn helm. Op de wal is het 8 graden en ik heb het koud tot op het bot. De enige

prioriteit is zo hard mogelijk stappen om warm te worden. Dat lukt niet. Bij de finish moet ik geholpen worden met mijn natte handschoenen, jasje en schoenveters, ik voel niks meer. Mijn vingers zien witgroen van de kou. Ruim na de douche besef ik dat deze Etapák erop zit. Na drie dagen goulash zonder groente durf ik uit te kijken naar de maaltijden van thuis en de warmte van een centrale verwarming. Ik word geïnterviewd en gevraagd naar woorden. Het enige dat ik kan uitbrengen is ontzag, voor de natuur en voor een lijf die deze uitdaging aankon. Direct na het interview en de prijsuitreiking waar we als team de tweede prijs in ontvangst namen in de vorm van een, hoe kan het ook anders, plak boontak, wordt dit lijf nog geacht klaar te zijn voor de terugreis. Die avond vinden Roger en ik een Oost-Duits hotel waar we wederom samen in een tweepersoonsbed gaan. Vanaf deze Etapák zijn wij voor altijd aan elkaar verbonden door de uitputtingslag en de euforie, maar tot vandaag hebben we nog geen woorden gevonden voor onze epische ervaring. Met dit korte verhaal heb ik hopelijk wel een kleine indruk gegeven.

Blijf lekker fit, veel stepplezier!

Vincent Gooiker

